

[Justitsministeren.]

Landsret, skal være berettigede til at give Møde for Højesteret i borgerlige Sager og Straffesager, som de personlig eller ved autoriseret Fuldmægtig har udført i foregaaende Instans. Mødeberettigelsen for Højesteret omfatter saavel Adgang til at møde for Appellanten som for Appellindstævnte. I Samlingen 1928—29 vedtoges en lignende Regel, men den gav kun Adgang til at møde i egne Sager for Appellindstævnte. Endvidere krævedes den Gang 8 Aars Virksomhed for Landsretten, mens her kun kræves 5 Aars, men til Gengæld skal den paagældende have udført mindst 15 Sager for Landsretten. — Denne Bestemmelse, som vil blive hilst med megen Glæde i vide Kredse, og som er en naturlig Følge af Indførelsen af mundtlig Procedure ogsaa udenfor Højesteret, findes i Forslaget til § 127.

Det foreslaas at indføre en tvungen Sagførerbetegnelse, idet Ændringsforslaget til § 133 bestemmer, at Sagførere i Forbindelse med Forretningsforhold er forpligtede til at betegne sig som „Advokat“ eller som „Sagfører“ uden hertil at knytte nogen Tillægsbetegnelse.

Paa et enkelt Punkt er i nærværende Forslag gjort Fravigelse fra Udvalgsflertallets Indstilling, idet Forslaget til §§ 120—122 lemper Eksamensbetingelserne for at blive Sagfører, saaledes at det fremtidig altid skal være tilstrækkeligt at have bestaaet juridisk Embedseksamen, uden at der kræves nogen bestemt Eksamenskarakter, og *det* hvad enten det drejer sig om at blive Sagfører med Mødeberettigelse for Højesteret, for Landsret eller for Underret. Det er nemlig min Opfattelse, at Eksamensresultatet vel maa være bestemmende for den unge Kandidats Start — saa længe man intet andet har at bedømme ham efter —, men at et mindre godt Eksamensresultat ikke bør være en Hindring for den, der har dygtiggjort sig ved det praktiske Livs Arbejde og i dette har bevist, at han er i Besiddelse af de Egenskaber, som er af Betydning i den paagældende Stilling.

I denne Forbindelse skal jeg nævne, at Lovforslaget ligeledes indeholder Forslag om, at det altid skal være tilstrækkelig Eksamensbetingelse for at beklæde de forskellige i Retsplejeloven omhandlede Stillinger, saasom Dommer, Rigsadvokat, Statsadvokat, Politidirektør og Politimester, at man har bestaaet juridisk Embedseksamen.

I Tilknytning til de foreslaaede nye Regler, som jeg her har nævnt, skal jeg henlede Opmærksomheden paa Overgangsbestemmelserne i § 4.

Det fastsættes her, som allerede nævnt, at den nye Regel om, at danske Jurister ikke kan faa Sagførerbeskikkelse, først skal træde i Kraft 4 Aar efter Lovens Stadfæstelse, saaledes at ingen kan begynde sit Studium under uringtige Forudsætninger.

Endvidere bestemmer § 4, at Beskikkelse som Højesteretssagfører eller Landsretssagfører efter Lovens Ikrafttræden kun kan meddeles til dem, der allerede inden Lovens Stadfæstelse havde indstillet sig til vedkommende Sagførerprøve. Og endelig giver § 4 dem, der havde Beskikkelse som Højesteretssagførere, Overretssagførere, Landsretssagførere eller Underretssagførere, Ret til vedblivende at betegne sig ogsaa saadan, saaledes at de nok faar Ret, men ikke Pligt til at benytte Betegnelsen „Advokat“.

Den anden Betænkning, som er afgivet i Februar 1930, indeholder Forslag til en Række overordentlig vigtige Ændringer i Retsplejeloven. Langt de fleste Forslag angaar Strafferetsplejen.

Næsten alle Udvalgets Forslag er stillet enstemmigt. De er med en enkelt Undtagelse alle optaget i nærværende Lovforslag.

Domsmandsinstitutionens Indførelse er det første og vigtigste af dette Udvalgs udmærkede Forslag. Naar dette er blevet Lov, kan som Regel ingen dansk Mand eller Kvinde idømmes Straf uden Lægmands Medvirken — enten Nævninger eller Domsmand.

Nu finder her i Danmark Lægmands Deltagelse i Domsvirksomhed kun Sted i Nævningsager.

Men Nævningsagerne er kun faa. De udgør talmæssigt set kun 1,2 pCt. af alle Straffesager — endda bortset fra Politisager. Det er derfor i Virkeligheden kun i ringe Grad, at Lægmand i dansk Ret medvirker ved Straffesagers Afgørelse.

Indenfor det af Ministeriet nedsatte Udvalg har der været Enighed om, at en Ændring paa dette Omraade bør gennemføres, og Udvalget har enstemmigt foreslaaet, at dette sker ved, at Domsmandsinstitutionen indføres i Danmark. Jeg lægger stor Vægt paa, at Udvalgets Indstilling er enstemmig, fordi der i Udvalget var Repræsentation baade for den juridiske Videnskab, for Dommerne, for Anklagemyndigheden og for Forsvarerne. Jeg skal tilføje, at ogsaa et stort Flertal indenfor det staaende Retsplejeudvalg har udtalt sig for Indførelse af Domsmandsinstitutionen.

Jeg bør for Tingets læge Medlemmer